

и/или — ако се приеме, че отнемането на банковите влогове на жалбоподателите застрашава началата на правовата държава в разрез с член 6, параграф 1 ДЕС — съставляват злоупотреба с власт.

⁽¹⁾ Вж. Решение от 2 декември 1971 г. по дело Zuckerfabrik Schoerpenstedt/Съвет, 5/71, Recueil, стр. 975.

⁽²⁾ Член 52, параграф 1 от Хартата.

Жалба, подадена на 24 май 2013 г. — Evangelou/Комисия и ЕЦБ

(Дело T-292/13)

(2013/C 226/24)

Език на производството: английски

Страни

Жалбоподатели: Christos Evangelou (Дериния, Кипър) и Yvonne Evangelou (Дериния) (представители: С. Paschalides, Solicitor, и А. Paschalides, lawyer)

Ответници: Европейска централна банка и Европейска комисия

Искания

Жалбоподателите искат от Общия съд:

— да им присъди обезщетение за вреди в размер на 1 552 110,64 EUR поради това, че условията по точки 1.23—1.27 от Меморандума за разбирателство от 26 април 2013 г. между Кипър и ответниците налагат изисквания, които съставляват грубо нарушение на норми от по-висш ранг, установени с цел защита на частноправните субекти, а именно член 17 от Хартата на основните права на Европейския съюз и член 1 от Протокол № 1 към Европейската конвенция за правата на човека,

— да обяви тези условия за недействителни и да разпреди спешно преразглеждане на актовете за финансова помощ по членове 14—18 от Договора за създаване на Европейски механизъм за стабилност (наричан по-нататък „Договорът за ЕМС“) на основание член 19 от същия договор с оглед съобразяването им с решението на Общия съд, и

— доколкото поисканото по-горе обезщетение не е свързано с факта, че съответните условия евентуално ще бъдат отменени, да присъди обезщетение за вреди поради нарушение на член 263 ДФЕС.

Правни основания и основни доводи

В подкрепа на жалбата си жалбоподателите излагат пет правни основания.

1. По първото правно основание се твърди, че съответните условия от Меморандума за разбирателство налагат изисквания, които съставляват „грубо нарушение на норми от по-висш ранг, установени с цел защита на частноправните субекти“⁽¹⁾, като се има предвид следното:

— посочените правни норми са от по-висш ранг, защото са закрепени в Хартата и в ЕКПЧ,

— член 51, параграф 1 от Хартата и член 6, параграф 2 ДЕС задължават ответниците да зачитат и спазват основните права, гарантирани с Хартата и с ЕКПЧ, и

— банковите влогове са собственост по смисъла на член 17 от Хартата и член 1 от Протокол № 1 към ЕКПЧ.

2. По второто правно основание се твърди, че взети заедно, следните нарушения са дотолкова съществени, че следва да се разглеждат като грубо нарушение на норми от по-висш ранг:

— към момента, в който са отнети банковите влогове на жалбоподателите, в достиженията на правото на Съюза не е имало „предвидени със закон случаи“, в които да се допуска отнемане на банков влогове, което иначе е забранено с Хартата и Протокола,

— влоговете на жалбоподателите са им отнети без „справедливо и своевременно обезщетение“ в противоречие с член 17 от Хартата и член 1 от Протокола,

— отнемането на влогове е *prima facie* незаконосъобразно, освен ако „[п]ри спазване на принципа на пропорционалност [...] [е] необходим[о] и ако действително отговор[я] на признати от Съюза цели от общ интерес или на необходимостта да се защитят правата и свободите на други хора“⁽²⁾,

— противоположният обществен интерес за избягване на паника и масово теплене на влогове от банките в краткосрочен и средносрочен план не е бил отчетен при преценката на обществения интерес по член 17 от Хартата и член 1 от Протокола,

— целта е не да се ошети или накаже Кипър, а да му се помогне, на него и на еврозоната, чрез осигуряването на подкрепа за стабилност и съответно чрез подпомагане, а не дестабилизиране на финансовите му институции и икономическата му жизнеспособност, и

— взетата мярка не е пропорционална на легитимна цел, тъй като съгласно член 3 от Договора за ЕМС същинската цел е „мобиизирането на финансови средства и предоставянето при строго обвързване с условия [...] на подкрепа за стабилност на неговите членове, които изпитват или има опасност да изпитат сериозни проблеми във връзка с финансирането, ако това е абсолютно необходимо, за да се гарантира финансовата стабилност на еврозоната като цяло и на държавите членки в нея“, а не парализирането на икономиката им.

3. По третото правно основание се твърди, че отнемането на влоговете на жалбоподателите не е необходимо, нито пропорционално.
4. По четвъртото правно основание се твърди, че ответниците са причина за отнемането на банковите влогове на жалбоподателите, тъй като ако не беше допуснатото от тях грубо нарушение, банковите влогове на жалбоподателите щяха да бъдат защитени предвид правата по Хартата и Протокола, и че поради това причинените на жалбоподателите вреди са преки и са били предвидими.
5. По петото правно основание се твърди, че ако изложените по-горе твърдения се приемат за основателни, съответните условия трябва да бъдат обявени за недействителни, независимо че са адресирани към Кипър, тъй като засягат пряко и лично всеки от жалбоподателите, доколкото самите условия и начинът на прилагането им са в противоречие с Договора и/или нормите за прилагането му и/или — ако се приеме, че отнемането на банковите влогове на жалбоподателите застрашава началата на правовата държава в разрез с член 6, параграф 1 ДЕС — съставляват злоупотреба с власт.

Жалба, подадена на 24 май 2013 г. — Theophilou/Комисия и ЕЦБ

(Дело T-293/13)

(2013/C 226/25)

Език на производството: английски

Страни

Жалбоподатели: Christos Theophilou (Никозия, Кипър) и Eleni Theophilou (Никозия) (представители: С. Paschalides, Solicitor, и А. Paschalides, lawyer)

Ответници: Европейска централна банка и Европейска комисия

Искания

Жалбоподателите искат от Общия съд:

- да им присъди обезщетение за вреди в размер на 1 583 479,00 EUR поради това, че условията по точки 1.23—1.27 от Меморандума за разбирателство от 26 април 2013 г. между Кипър и ответниците налагат изисквания, които съставляват грубо нарушение на норми от по-висш ранг, установени с цел защита на частноправните субекти, а именно член 17 от Хартата на основните права на Европейския съюз и член 1 от Протокол № 1 към Европейската конвенция за правата на човека,
- да обяви тези условия за недействителни и да разпореди спешно преразглеждане на актовете за финансова помощ по членове 14—18 от Договора за създаване на Европейски механизъм за стабилност (наричан по-нататък „Договорът за ЕМС“) на основание член 19 от същия договор с оглед съобразяването им с решението на Общия съд, и
- доколкото поисканото по-горе обезщетение не е свързано с факта, че съответните условия евентуално ще бъдат отменени, да присъди обезщетение за вреди поради нарушение на член 263 ДФЕС.

Правни основания и основни доводи

В подкрепа на жалбата си жалбоподателите излагат пет правни основания.

1. По първото правно основание се твърди, че съответните условия от Меморандума за разбирателство налагат изисквания, които съставляват „грубо нарушение на норми от по-висш ранг, установени с цел защита на частноправните субекти“⁽¹⁾, като се има предвид следното:

— посочените правни норми са от по-висш ранг, защото са закрепени в Хартата и в ЕКПЧ,

⁽¹⁾ Вж. Решение от 2 декември 1971 г. по дело Zuckerfabrik Schoeprenstedt/Съвет, 5/71, Recueil, стр. 975.

⁽²⁾ Член 52, параграф 1 от Хартата.